

Kamarádi na cestách

Daniel Bukvaj

Daniel Bukvaj

Kamarádi na cestách

Tam, kde všechny cesty začínají...

...V malinkaté vesnici, v malebném baráčku žily, byly dvě děti. Jmenovaly se Tom a Verunka. Tomovi bylo už deset let. Verče jen šest a půl. Byly to rozpustilé děti, kterých kdysi na vesnici běhalo spoustu. Dnes je to jiné. Sedí doma u počítačů, baví se maximálně přes net, všechny jsou děsně cool a free. Ale opak je pravdou. Bolí je z toho akorát zadek a oči.

Vše se však změnilo 6. prosince roku 2017. Přesně na Svatého Mikuláše na kraj padla obrovská mlha. Byla tak hustá, že kdybys ji posypal cukrem a trochou kakaa, byla by z ní výborná kaše. Celá vesnice by ji jedla nejméně měsíc.

Přestože nikdo nic neviděl, každý cítil, že se něco řítí k zemi. A pak to dopadlo. Ozvala se obrovská, strašná rána! Země se pod nohama třásla, okna řinčela, nádobí létalo vzduchem. No hotové boží dopuštění.

Když vše utichlo, lidé na sebe jen nevěřicně hleděli. V malebném baráčku se první vzpamatoval taťka. Vyběhl před dům. Tam už se pomalu scházeli i ostatní chlapi z vesnice. Hned si všimli, že pod nedalekým kopcem se na poli cosi blýská. Mlhou prostupovalo trochu toho zvláštního světla. Ti nejstatečnější tam okamžitě vyrazili. Doma zůstaly jen maminky s dětmi. Po celé vsi bylo ticho a černá tma. Zapálili svíčky, protože vše na elektřinu přestalo fungovat. Nešla televize, rádio, wifina, ani tablety na baterie. A světe zboř se, ani ty mobily. Nedalo se vůbec nikomu napsat, natož zavolat. Bylo takové ticho, až po zádech jim běhal mráz. Maminka to už nevydržela a šla dělat do kuchyně něco k snědku. Za chvíli jí děti přišly na pomoc. Místnost však byla prázdná.

V tom se rozrazily dveře. Do kuchyně se vřítela Betyna, jejich černý vlčák. V tlamě nesla nějakého ptáka. Pustila ho na zem. Byl to starý černý havran. Snažil se vstát, pořád něco breptal, padal a zase vstával. Vypadalo to opravdu komicky. Až to Verča nevydržela a pravila: „Ten pták je opilý.“

V tu chvíli se havran narovnal a zakrákoral tak, že mu bylo i rozumět: „Bando Grónská, sakramentská!“ Obě děti

se rozesmály. A havran sebou opět fláknul o zem. Tom ho opatrně vzal do ruky. A jako správný doktor stanovil diagnózu:

„Má polámané levé křídlo a odřenou pravou nožičku. Musí ho to pěkně bolet.“

Verča si složí ruce na prsa a přísně se na Toma podívá. „Že bys mu to i ošetřil, ne!“

„No jasně, proč ne? Podívám se na net a tam něco určitě najdu.“

Verča se jen ušklíbne. „Tak si k tomu nejdřív rozsviť, ty chytráku, když nejde elektrika.“

„Hele a co mu to ošetřit jako zlomenou ruku?“ Děti tedy vzaly dvě dřívka, přiložily ke křídlu a ovázaly fáčem k sobě. „Hm, tak to by tedy nešlo. Teď vypadá jako polámané letadlo.“ Nakonec mu tedy křídla přiložily k tělu, ovázaly šátkem po babičce a Verunka udělala nahoře úhlednou mašličku. Nožku vydesinfikovaly, přelepily, no radost pohledět. „Moc hezké,“ usmály se. „Teď vypadá jak ranec buchet se zobákem.“

Havranovi se evidentně ulevilo. Tom ho hladil, ale havran dál mrzutě kroutil hlavou. Pořád si něco mrmlal.

„Něco chce,“ přemýšlí Tom nahlas, „ale co?“ Havran zkouší něco ze sebe dostat. Ale spíš to vypadá, že zakokrhá, než aby promluvil. Nervózně klovně Toma do prstu. Začne posunkovou zobákovou komunikaci. Ukáže na Toma a nahoru. A znovu na Toma a nahoru. Verča se směje: „Asi tě bude učit létat.“

„Ne,“ kroutí hlavou Tom. „On určitě chce, abych s ním šel nahoru. Havran pokývá hlavou a Betyna štekne. Všichni se rozeběhnou nahoru. Tom ho nese v dlaních a zobák jim ukazuje, kam mají jít a co si mají vzít. Za chvíli mají v ruce bágel, v něm spacák, ešus i karimatku. Verča se zarazí. „To vypadá jako příprava na čundr.“ Havran jí pokývá hlavou.

„To si děláš srandu,“ vytřeštil oči Tom. „Vždyť je venku zima! Co se to ksakru vlastně děje? Rodiče nám zmizeli, všude je mlha, na poli obří plechovka a my posloucháme havrana.“

Betyna si lehla na zem, packami si zakryla oči. Verča se rozplakala. Tom k tomu také nemá daleko. V tu chvíli havran opět zaburácí: „Bando Grónská, sakramentská!“ V tom vypadne Tomovi z ruky tak nešťastně, že se zobákem zabodne přímo do podlahy. Verča se rozesměje.

Slzy smutku se míchají s těmi veselými. Tomovi chvíli trvá, než mu zobák vyprostí z dřevěné podlahy. Velice se mu za to omlouvá. Verča se k němu nakloní, pohladí ho a špitá: „Zachrániš nás, vid’?“

Rychle, ať jsme pryč!

Havran rozpačitě pokývá hlavou, ale pak zaburácí: „Děláát, bando!“ V tu ránu se rozeběhnou a balí vše potřebné na cestu. Teplé oblečení, nějaké jídlo (sušenky, fazole, salámky, čaj, cukr, apod.). Také chemické svítilí tyčky, sirky, buzolu, provaz, nůž a ještě několik potřebných věcí. Betyna si snaží zabalit do vaku pár granulí a když se Tomovi už nevejde do báglu stan, přiběhne a nastaví hřbet.

Za pár minut už stojí venku. Teple oblečení, dobré boty a jen vyrazit.

Tom se rozhlédne. „Ale kam se k sakru vydat? Není na krok vidět.“

Verča najednou uslyší mňoukat jejich kočku Barču a volá na ni: „Kde jsi?“ Ze strejdovy garáže se ozývá mňoukání jak o život. Běží k ní a spatří sousedovic kluka Matýska, jak se ukrývá mezi staré cihly. „Co to tu děláš? Schovaný jak mrkev v zelí.“

V tu chvíli se otevřou dveře u protějšího baráku, kde bydlí Klárka. Všichni se leknou a skočí k Matýskovi. Vidí, jak ze dveří vyplouvají světélkující děti a místo rukou mají chapadla jako chobotnice.

Matýsek začne tichým hláskem vyprávět, jak byly u nich doma:

„Nejdřív mi zmizeli rodiče, potom přišly tyhle choboděti. Krásně svítily, hrála nádherná hudba. Já se toho ale bál. Skočil jsem pod postel, zavřel oči a zacpal si uši.“

A opravdu zní kouzelná melodie. Tomik je jí omámen, zvedá se, chce vylézt z úkrytu a jít za tou krásou. Havran ho vší silou klovne do nohy, až sebou trhne.

„Schovat uši!“ křičí havran. Všichni si poslušně zakryjí uši a pak už bez dechu pozorují, jak světélkující choboděti odvádějí Klárku, Adélku, Kubu, Michala a ještě spoustu dalších dětí. Všichni jdou za tou hudbou a přihloupě se usmívají. Naráz vše zmizí. Jsou fuč.

„Ty vago, to bylo hustý,“ vydechnou všichni napětím. Vylezou z úkrytu a koukají jeden na druhého.

„Co teď?“

Kočka Barča mňouká, Betyna vrčí, děti štěbetají a havran brblá. Chtěl zakřičet bando grónská, ale nevyšlo

mu to a křičí jen: „Grónskóóó.“ To slovo až mrazí. Matýsek hned namítá: „Víš, jak je to Grónsko daleko? Tam přeci nemůžeme dojít.“

Havran se vzteká, že by nejraději vyletěl z kůže.

Do toho Verča zaburácí: „Vy jedna bando grónská sakramentská!!“

Havran se přidá a křičí: „Děláát!“ Všichni se začnou smát.

První se uklidní Tom: „Ok, musíme tedy sebou hodit.“

„No, jo, ale já nemám nic na sebe,“ kňourá Matýsek. „Ty ses v životě neoblékal sám?“ zpraží ho Verča. „Koukej na sebe rychle něco hodit, my ti zatím zabalíme zbytek.“

A jak řekla, tak bylo.

Za dvacet pět minut už všichni šlapou za vesnicí vstříc novému dobrodružství. Vpředu jde Betyna a na ní sedí havran. Radí se spolu, kudy se dá utéct z mlhy. Betyna má na obojku přivázaný provázek, kterého se Verča, Matýsek a Tomík drží, aby se neztratili. Okolo ruky mají svítící tyčky, aby aspoň jeden na druhého viděli. Tom to takhle vymyslel, prý podle nějakého dobrodružného filmu.

Verča se shání po Barče. „To jsem si nemyslela, že to je takový strašpytel, aby nás v tom nechala. Asi se bála a zůstala doma.“

Tom se jen usměje. „Jak ji znám, leží někomu v batohu a pěkně chrní. Potvůrka jedna lenivá.“

„To se tak někdo má, když se nese,“ brblá havran. Škoda, že neviděl, jak se po něm Betyna podívala. Nejradši by ho shodila. Ještě že mu ostatní nerozuměli.

Když už byli na cestě dost dlouho a sotva pletli nohama, začal havran křičet jako pominutý: „Země, země na obzobzoruů!“

Trhli sebou. Skutečně viděli zem. Byla sice už tma, ale mlha byla fuč. Jasně rozeznávali obrysy stromů a balvanů, které lemovaly cestu, po které šli. Z mlhy byli venku. Rychle tedy rozdělát oheň, postavit stan, něco pojíst a hurá na kutě.